

ВИШЕ ОД КЊИЖЕВНОСТИ: НОВО ИЗДАЊЕ РОМАНА “ВУК” МИРОСЛАВА КУСМУКА

Књига као лек и оружје

Имао је само 22 године када је, рањен на сарајевском ратишту у вратни део кичме, остао трајно прикован за инвалидска колица. Од тада, пуних 13 година води своју непрекидну вучју борбу и учи нас како се чува плам живота и нит смисла у себи. Може да пише само рубом малог прста десне руке, али његова мисао је чиста, воља непоколебљива и срце испуњено смирењем. Роман Вук није друго издање управо објављује Принцип Пресупечатљиво је сведочанство о свему томе

Пише: Неда Симић Жерајић

Вук живи у сваком од нас и није тешко доћи до њега. Потребно је само сакупити довољно снаге. Они који оду корак даље и погледају га у очи, суоче се са својим стрепњама. Вук је заправо све оно што кријемо од других, али и од себе, од чега бјезимо, чега се одричемо, али безуспјешно.

Овако почиње своју причу Мирослав Кусмук, писац романа Вук, чије друго издање управо припрема Принцип Прес (прво издање објавила је Бесједа из Бањалуке).

Сарајлија настањен у сремској варошици Инђији, већ првом књигом показао је литерарну зрелост и изазвао интересовање књижевне јавности. Роман Вук високо су оцијенили универзитетски професори и књижевни критичари, а Савјет за културу Скупштине града Бања Лука наградио је Кусмуков рукопис на конкурс за издавачку дјелатност.

За овог младог писца, који је још у тражењу свог књижевног пута, није то био само огроман подстрек за даље стварање. За Мирослава Кусмука та књига је много више. Она је лијек, мелем за душу, али и оружје. Оружје духа, оружје срца и ума. Доказ да је Мирослав Кусмук, након повреде вратног дела кичме и 13 година прикованости за колица, успио да се суочи сам са собом, храбро крене у борбу за нови живот, за нови мисао и да из те борбе изађе као побједник.

Чињеница да може да пише само рубом малог прста десне руке, која му је полупокретна, није га обесхрабрила. Баш као и његов јунак, Мирослав се вучјом снагом ухватио у коштац са властитом судбином и успио да пронађе дубља значења у истинама којима га је учио његов живот.

ЈА, ВУК

Када сам са непуне 22 године схватио да остатак живота треба да проведем везан за инвалидска колица, није било лако. Почела је борба чији је циљ био само један: да све буде као што је било прије повреде. Та борба је била изгубљена за све, само не за моју породицу и мене. Разапет између два свијета, првог од жеља и снова, и другог који је био сурово реалан и често ме вукао ка дну, почео сам да тражим снагу и мисао. Схватио сам да је живот, заправо, заробљеник два различита свијета који један без другог не би могли да постоје. Као што тијело и дух чине јединство, тако су снови и стварност недјелјива цјелина. Моје тијело је остало сломљено, али мој дух се изборио са тјелесним хендикепом и помогао ми да се измирим са свијетом који ме окружује Прича Мирослав.

Сматрајући да је свако утемељено књижевно дјело има аутобиографске елементе, Мирослав Кусмук је Вуку у свом роману позајмио дио свог поимања свијета.

Писати а у то не уградити дио себе и својих осјећања, било би неправедно и лицемјерно. Зато управо животност и аутобиографско, личносно, књижевном дјелу даје снагу. Лијепо је када писац подијели нешто уистину своје са онима који читају његово дјело, било оно

поезија или проза, а још љепше је када се и други у томе препознају. На жалост, не састоји се човјеков живот само од лијепих ствари. Ту је и оно друго, мање лијепо, али подједнако важно, јер управо лоше животно искуство треба пренијети другима. Када сам писао књигу Вук, завукао сам се у вучју кожу и свог јунака добрим дијелом испунио мојим осјећањима и виђењем свијета.

По мишљењу професора Дарка Гавриловића, рецензента књиге, за Мирослава Кусмука живот извире из најчистијих порива, из суштине битисања. На основу међувучјих односа он проналази рјешење за међуљудске односе. □

Кусмук није Езоп и његови вукови нису баснолики, али зато његов текст одише езоповском поруком која је упућена човјеку и која треба да га подсјети на то шта живот значи и колико би човјек требало да живот цијени. □ записао је Гавриловић.

КА ЉУБАВИ И ПРАШТАЊУ

Осим приказивања животињског свијета и шумског амбијента, за које књижевни критичар Душко Певуља вели да су веома упечатљиво и добро насликани, у роману Вук писац усмјерава читаоца ка правим вриједностима, пре свега ка љубави и праштању.

□ Прво што говори мој Вук јесте да човјек човјеку треба да буде човјек, а злу вук. Једни друге треба добротом да дарујемо и тако је умножавамо, не остављајући злу простора да се шири. Пружите руку ономе ко је посрнуо и пао, а немојте упирати у њега прстом и ругати му се. Шума или свијет у којем живимо су препуни љубави. Немојте се љутити једни на друге, праштајте, није гријех пустити сузу покајања. Зар су дјеца која на свијет долазе грешна због својих суза? Постанимо чувари правих вриједности, баш због оних што ће тек доћи на свијет. Праштање је највећа човјекова врлина. Онај што каже да умије да воли а не и да опрости, лаже себе. Ако не можете да опростите, нисте никада умјели ни да волите. □ Вели Мирослав Кусмук о себи и Вуку.

Поред књижевности, у њему трепере и многе друге умјетности и духовност. Воли природу, јер је она, записао је Гете, једина књига која на свакој страници нуди бескрајно много могућности. □

□ Вријеме у друштву драгих ми људи, моје породице, рођака и пријатеља, најљепше је проведено вријеме. Волим природу, посебно када могу да одем на обалу ријеке. Нисам често у могућности да уживам у њој, али сам је уселио у свој дом. Имам велике акваријуме и прелијепе рибе, дискусе у њима. Са мном је и Жиле Патагонац, поноћна ара који већ негодује, јер сам много његовог времена посветио вама и вашим читаоцима. Са животињама је живио од најранијег дјетињства. А са 16 година у Сарајеву је отворио радњу за кућне љубимце. Трговао и друговао. А онда је дошао рат и рањавање у кичму на сарајевском ратишту. Потом године тешке борбе у болницама у Србији. У болници у Старом Сланкамену провео је пуних десет година. Љубав мајке, која је све те године била уз њега, каже, помогла му је да не поклекне. Други дио пута пронашао је сам и показао свима како прича о духу који побијеђује тијело није само фраза. Она је највећи задатак и највећи успијех сваког од нас.

***

Бог и породица

□ Снагу за живот ми даје Бог и све нека буде по његовој вољи. Породица је дар Божји и треба је чувати. Чак и када нисмо више дио исте породице или чопора, треба да водимо рачуна једни о другима. То ће нас оснажити и када паднемо у очајање, помоћи нам да се изборимо са свим животним искушењима. □ каже Мирослав.

***

Перо

Када сам у октобру прошле године отишао на Сајам књига у Београд, нисам могао да дођем себи од узбуђења. Знао сам да се тамо негдје, у том великом колосеуму књига, налази и мој Вук. Видио сам на тренутак себе као младог гладијатора који у руци носи безбојно перо. Арена је била пуна, а са столова којим је била испуњена махали су ми својим бијелим перима велики гладијатори. Моје перо ће тек да обоји вријеме, волио би када би његова боја била далеко од црне — каже Мирослав Кусмук.